

Што будзе, калі ўявіць, што ў мяне, яшчэ дзевяцігадовай дзяўчынкі, нейкім вельмі цудоўным чынам з'явілася магчымаць напісаць ліст у будучыню на сем гадоў уперад, пры тым нельга задаць больш аднаго пытання? На самой справе, у гэтай рэчаіснасці можа здарыцца ўсё, нават самае неверагоднае, але маё меркаванне аб развіцці падзей такое...

Я, маленькая дзяўчынка, спытала б сама ў сябе: кім я хачу стаць у жыцці. Так, гэта зусім не глабальнае пытанне, якое магло б змяніць свет, але я б ніколі і не хацела ведаць нешта настолькі важнае: ніхто не ведае, якім бы стаў тады свет. А выбар маёй прафесіі хваляваў мяне ўжо з самага ранняга дзяцінства.

І так, што б я адказала? Прыблізна наступнае: «Я вырашыла, што буду настаўніцай гісторыі. Ведаю, ты вельмі здзіўлена, гэта не так проста ўявіць. Усё сваё дзяцінства ты была пераконана, што вырасцеш і будзеш лекарам, амаль усе твае знаёмыя казалі, што вось гэта твая будучыня і твой лёс. Ты паверыла ў гэта. Але памылялася. І тыя людзі таксама памыляліся, бо гэта яўна не тое, чым ты жадаеш займацца, не тое, што дорыць табе шчасце і пачуццё задаволенасці сваім жыццём. Ты, напэўна, думаеш, што я выбрала менавіта гэтую прафесію, бо зусім не ведаю тваіх схільнасцей і здольнасцей? Што ў дзяцінстве ты любіла медыцыну, а гісторыю нават не заўважала? Падумай, а ты нічога не блытаеш? Прыгадай, як ты з бацькамі ездзіла ў Гальшанскі замак, там яшчэ быў манастыр? А помніш, з якім зачараваннем, ты глядзела на ўсё гэта: на тыя разбураныя сцены, ад якіх чуецца пах легенд і паданняў, на лесвіцы, па якіх хадзілі за стагоддзі да твайго нараджэння? Помніш той касцёл на тваёй роднай вуліцы, разбураны часам і войнамі, што так і цягнуў да сябе... І ты хацела даследаваць кожную яго пясчынку? І гэта толькі малая часта тваіх успамінаў. Падобнымі момантамі прасякнута ўсё тваё дзяцінства.

І вось менавіта гэтыя ўспаміны падштурхнулі мяне да думкі, што твая прафесія можа быць звязана з гісторыяй.

Ты, напэўна, хочаш спытаць: «Ты што зрабіла свой выбар толькі на падставе некаторых успамінаў з дзяцінства?» Не, канечне, не. Далей быў цэлы шэраг дум днямі і начамі. Я вельмі баялася, што мой выбар будзе няверным. Але яшчэ больш мяне хвалявала тое, што я прапусчу што-небудзь важнае ў маім жыцці, што мой выбар будзе верны, але я вырашу інакш і вельмі буду аб гэтым шкадаваць. І вось у адзін восеньскі дзень я села за свой пісьмовы стол, на якім стаялі кветкі, што падарылі маёй матулі на дзень нараджэння. Гэтыя кветкі расфарбоўвалі ўвесь той момант, таму натхненне

думаць аб будучыні прыйшло вельмі хутка. Дзякуючы маёй натаўніцы па прафесіянальнай арыентацыі у галаву прыйшло шмат ідэй і методык па выбары сферы працы і самой спецыяльнасці. І я пачала пісаць... У спытку па беларускай мове за прошлы год ужо за пятнаццаць-дваццаць хвілін з'явілася вялікая колькасць запісаў. Я малявала розныя схемы, табліцы, пісала свае пачуцці аб кожным школьным прадмеце, з'явах у цяперашнім свеце, аб сваіх адносінах да мастацтва і інш. І ў выніку застаўся адносна невялікі спіс прафесій. Гэта быў мой першы крок, які я зрабіла ў падрыхтоўцы да паступлення. Так выйшла, што спіс прафесій быў звязаны двума маімі любімымі прадметамі: гісторыяй Беларусі і беларускай мовай.

Пакуль я з табой разважала аб нашай будучыні, такія эмоцыі захлынулі маё сэрца, што яно забілася часцей, і я з асалода прыгадала сваіх настаўнікаў. Адразу стала зразумела, чаму менавіта на гэтай прафесіі я спыніла свой выбар. Інтэлігентныя, адукаваная, цудоўныя распаўядальніцы, патрабавальныя, але дабрадушныя, прывабныя і дасціпныя – менавіта гэтыя рысы, я лічу, самыя важныя ў вобразе настаўніцы. Нельга не зазначыць, што ў маёй гімназіі ўсе настаўнікі адпавядаюць гэтаму апісанню. Я б сказала, што кожны з іх паўплываў на выбар маёй будучыні, але ўсё ж такі менавіта Ларыса Аляксандраўна Ларыонава (мой любімы класны кіраўнік і настаўнік гісторыі) змагла захапіць мяне сваім прадметам.

Ларыса Аляксандраўна не толькі цудоўная настаўніца, але і неверагодны гісторык. Гэта яскрава бачна, калі яна распаўядае нам на занятках аб гістарычных падзеях. І раскажваецца гэта ўсё вельмі зразумелай мовай, што з'яўляецца, дарэчы, для мяне адным з доказаў вышэйшага майстэрства. І я жадаю навучыцца ўсім якасцям, якімі валодае Ларыса Аляксандраўна.

Дзе ж гэтаму навучыцца? Пакуль што ў мяне ёсць некалькі ідэй: гістарычны факультэт БДУ альбо гістарычны факультэт БДПУ імя Максіма Танка. Усе гэтыя ВНУ мне падабаюцца, бо яны маюць свае асабістыя плюсы і мінусы. Куды я больш хачу паступіць? У БДУ. Адназначна. Бо гэта, першае, дасць мне вялікую базу гістарычных ведаў. Па-другое, мне сімпатызуе тое, што гістарычны факультэт БДУ значна большы і там разнастайны і вялікі спектр спецыяльнасцей. Па-трэцяе, вялікі выбар будучых прафесій: я засвоіла, што ніколі не трэба казаць ніколі. Нашы жаданні могуць змяніцца з часам, мы можам захацець нейкай часовай змены ў сваім жыцці, адпачынку, каб не патрапіць у кола шэрых будней. Ніхто не

ведає, што будзе далей. Нічога. Я вельмі шчасліва, што вызначылася ў выбары свойго лёсу. І я веру, што ў мне ўсё атрымаецца.

Што ж, маленькая я, наперадзе ў нас з табой шмат часу. Калі ласка, не марнуй яго. Пспехаў табе».